



RUMANIA EXPEDITION

TOMÁŠ BRINKE - BASKOŠ
ALEŠ WILHEM - ALI
DUŠAN MARTÍŠEK - DUŠAN
JANA RATAJÍKOVÁ - JOJO
PAVEL SPÁLENÝ - YUČI
MONIKA KOLDOVÁ - MÓŇA



SLOŽENÍ VÝPRAVY:



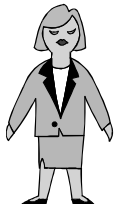
Baskoš



Aleš



Dušan



Jojík



Yučikala 22



Móňa

České ambasády:

RUMUNSKO:
Str. loughica 11, Sector 3,
Bukurešť
tel. 00401/ 315 91 42-3,
613 11 40
615 91 42-3

MAĎARSKO:
Róysa út.61,
Budapešť
tel. 00361/ 351 05 39

5.8. 2000

Aneb jednou všechno začít musí

4.8. 2000 ve 22.40 jsme se sešli na Hlavním nádraží v Praze. Již pohled na nás ukazoval, že naše akce je velkolepá a tudíž vyžaduje mnoho jídla.

Nasedli jsme do rychlíku Pannonia a (společně s asi japonským párem) rozieli se do Bratislavy.

Bratislava - hl. město SR, nám umožnila nasnídat se v altánku a nasednout na vlak do Komárna.

Mimochodem, vlak s názvem Pannonie odjížděl ve 23.17, před čtvrtou hodinou ranní jsme byli na hranicích a v pět ráno v Bratislavě.

Vláček do Komárna odjížděl v 6.33. Krásně jsme se v něm vyspínali. Ne jako ve vydýchané Pannonii.

Komárno nás přivítalo deštěm v 8.45.

I vydali jsme se na most, jež celníci a hraniční přechod na sobě má.

Na hraničním přechodu nám zábava trochu zamrzla. Celníci nám prohledávali věci. (resp. my jsme před nimi vybalovali).

Uše bylo naštěstí O.K.. Žádný hašiš, LSD či něco podobného jsme s sebou neměli.

Již jsme nebyli v Komárnu, ale ve městě Komárom. Všude maďarština.

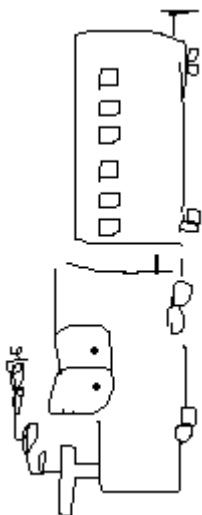
Na nádraží jsme za pomoci jedné „domorodky“ vyměnili peníze a v 10.28 jsme vyjeli vláčkem do Budapeště.

Ta nás v 11.48 přivítala.

Ona „domorodka“ se jmenovala Lívia, byla stejně stará jako Jojo a studovala. A byla to ona, která nám po-mohla na cestě do Budapeště.

Na nádraží Keleti, kam jsme z Komároma přijeli, se s náma Lívie rozloučila, popřála nám hodně štěstí a naše cesty se rozešly.

V Budapešti jsme si prohlédli centrum. Ale jen krátce a zběžně. Šli jsme totiž na nádraží Nyugáti. Tam jsme s úspěchem zjistili, že se



musíme opět vrátit na Kéleti.

Tak jsme si zazmatkovali v metru, jež bylo plné re-vizorů.

Na nádraží Kéleti jsme si opět tak trochu zanudili nudu.

U 17.10 jsme nasedli do vláčku a ve 20.08 jsme již vystoupili v Békéscsaba. Cestou jsme spali a spali.

Tož, v tomto městu jsme zjistili, že angličtina, jazyk Budapeště, jímž jsme se v ní normálně domluvili, zde již nefunguje a němčina funguje jen částečně.

Navečeřeli jsme se. Přijel vlak. Rumunský vlak. Nasedli jsme do něj a s údivem zjistili, že je jeho kupé příjemné na spánek a též relativně čisté.

Vláček se v 22.21 rozjel do Aradu.

Cesta, kupé, spánek i celníci byli příjemní.

Jak jsme zjistili, Arad je noční město. Svě hodinky jsme přeřídili na rumunský čas (o hodinu více) a v 1.15 jsme přijeli do již zmíněného Aradu.

Ve 2.04 odjížděl vláček, co vypadal, jako kdyby přijel z konce světa, do Simerie. A v tom vláčku jsme byli i my...

Yuči 22

6.8. Den druhý ~ konečně vzhůru do hor

... a pomalu jsme upadali do spánku.



Pak jsem ještě v polospánku zaregistrovala prudký pohyb a Baskošův výkřik: „Snad jsme nepřejeli! To nás všech-ny rychle probralo a za chvíli už jsme vystupovali, neboť jsme naštěstí nezaspali. Simeria není tak rušné noční město jako Arad. Samotné město bylo

zřejmě dál od nádraží, protože za nádražím byla pouze jedna ulice plná bufáčů a bister a takovech těch mrňavech občůdku. Některé otevřené, jiné zavřené. U jednoho bez nočního provozu jsme se na lavíčkách u stolečků nasnídali. Dál jsme chtěli pokračovat busem, ale jel až za mnoho hodin, tak jsme zvolili oblíbenou variantu vlak (už 7.). Jestliže podle Yučiho vypadal ten předešlý jako, že přijel z konce světa, tento vypadal jako, že tam právě míří. Ale jel do *Orastie* a tam jsme chtěli. Bylo to pár stanic, tak jsme ani nespali. Na nádraží jsme hupslí do autobusu, který nás zavezl za 2000 Lei do centra.

A ještě byl pan autobusák tak dobrý, že zastavil mimo stanici, vypnul motor a šel nám ukázat zastávku autobusu, který jel ještě výš a dál blíže k horám.

A lidi tam nechal sedět. A tak nám řekl cenu lístku, aby nás někdo nevošudil. Jako první nás zaujali toulaví psi, kterými se to v *Orastei* jen hemžilo a štěkalo, vylo a kňučelo. Také jsme obhlídli blízký pravoslavný kostel. A Aleš otevřel na počest konce cestování a hlavně k 2. snídani „chutné mléko“. A pak přijel autobusek = něco jako stará sanitka se 14 místy. Bafohy jsme upevnili do ohrádky na

střeše a vyjelo se. I přes velice hlasitou a ráznou hudbu linoucí se z repráček na stropě většina z nás zařízla. A konečně po 2 nocích a jednom dni jsme byli na konci plánovaného putování dopravními prostředky ~ ve vesničce *Costesti*. A dál už jen po svých vlastních nožičkách a s pekelně těžkými batohy na chrbátech. Nejdříve po asfaltce pak už jen po písčito kamenité cestě proti proudu potoka. Poslední výspou civilizace byla sbírka *Gradistea del Munti*. Pár domků a u soutoku říček mikíř na pálení dřevěného uhlí. A pořád dál údolím v horku vedle ledové vody prašnou cestou. Občas kolem nás projelo auto, ale natřískané. Až pak jsme zaslechli něco silnějšího ~ malinký traktůrek táhnoucí dřevěný vůz a na něm 4 děti s batohy. Tak jsme mávli a on zastavil. Trochu jsme ty 3 dívky a jednoho chlapce zmáčkly a jeli jsme. Několikrát jsme chladili jak traktor tak naše hrdla. Traktor dostal vodu, my nějakou ovocnou pálenku. Původně jsme měli namířeno do *Dácké pevnosti*, když jsme však profrčeli kolem šipky k ní směřující do kopce, pomalu jsme se s tím rozloučili. Dívky však

uměly trochu anglicky, tak nás uklidňovaly, že tam vedou 2 cesty.



Konečně jsme zastavili.

Okolovala další runda pálenky a děti se vydali vzhůru přímo pěšinou do kopce. Pan řidič by si rád povídal, ale my pořád: „*Nu vorbim romaneste*“. Nejmíc si s ním rozuměl Baskoš, tak jsme tam nechali a šli se koupat. Odvážně jsme smočili svá nahá těla v tůňce. Labůžo! Mezi-tím se pan řidič se synkem také vydal vzhůru za historií. Po chvíli stoupání, které jsem očekávala delší, jsme dobyli dácké hradiště. Kamenné pozůstatky chrámů a nějakých obřích slunečních hodin doplněné betonovými sloupky a dřevěnými trámy a mezitím vším stany, odpadky, auta a lidi. A jeden nádherný kůň ze zvoncem. Nasvačili jsme se, prošli ocedulkované vykopávky (spíš pozůstatky) a pak nás zase odchytl náš známý řidič, ze kterého se vyklubal veterinář a jal se nás skutečně opítí.

Pak odchytl nějakou známou, majitelku toho koně a ta nám „zcela dobrovolně“ dala pytlík malin. Obdarovali jsme ji čoko ~ *tatrankou* (Yuči). Pak jsme se vypravili dál ~ k východní a západní bráně opevnění. A vzhůru do kopce, ještě tam bylo vzrůšo, když jsme se ztratili na asi 200m2. Ale shledali jsme se a začali stoupat. Předběhla nás 2 děvčata s mobilem a chytala na vršku čárečky. Vylezli jsme nad pásmo lesa a kochali se výhledem. Pak jsme to vzali cestou po úbočí a za chvíli našli vhodné tábořiště u pramene. Uhledali jsme jakž takž rovná mís-ta, postavili stany a uvařili večeři. Ani jsme u hovínku moc dlouho nekecali, protože jsme po tom cestování byli všichni dost zvadlí.

Dobrou noc ~ Bona nocte.

Móňa



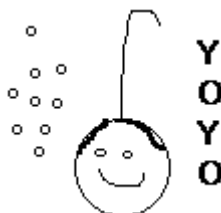
7.8.



Tak toto je velice hrubý nárys hřebínku , na který se zítra ráno vydáme (ten úplně vzadu). To vypadá velice slibně ne? A jak to víme? Inu tak: Už je večer a náš nádherný den se chýlí ke konci, sluníčko zapadá a zlatě září na náš zítřejší cíl. Zapadá totiž přímo za našimi zády, neboť jsme odbočili úplně na jiné kopečky a řeknu vám, ten výhled stojí za to (i když si zítra trochu víc zašlapeme). Dnešní ráno začalo téměř polednem. Do té doby jsme se stihli jen nadlábnout a zabalit si. Sluníčko si to pěkně pražilo. U čele výpravy stanul Dušan, který si to pádil nepovolených „130 a my ho vůbec dobré 2 hodky neviděli (1). Zastavili jsme se u krásného stáda s koňmi. Volně se pásli mezi stromy a Baskoš se s nimi chtěl na tolik spřátelit, že jim chtěl vlézt na záda. Několik marných pokusů skončilo málem skusem kobylí flamy. A pak se naše formule 1 (Dušan), objevil k našemu údivu nikoli před námi, ale za námi. Krása koní mě natolik omámila, že jsem málem zapomněla na první velký kopeček co jsme vyšlápli – Godeanu! Na jeho vrcholku byl kamenný sloupek a krásný pohled kolkolem. Taky odsud bylo vidět na salaš okolo které jsme prošli – rozpadlá či polorozpadlá staveníčka. Pozorovali jsme plachtícího sokola. (ráno ještě než jsme vyrazili jsme pozorovali nádherného obrovského tesaříka - Baskoš ho lovil asi 10 min a ulovil – cvak!) Tak! Za koníčkama jsme dorazili do údolí, kde byla krásná voda - daly by se tam udělat i 3 tempa, ale vůdce zave-lil a řápkalo se dál - vzhůru vstříc dalším salaším, kde byly ovečky, konícci, černá prasátka, štěkající pejsci, až

nakonec 2 snědí Rumuné přátelského vzhledu. Takto jsme udali první „máčky“. Teď si tady kecáme u ohýnku, dlabeme i kafičko si uvaříme a půjdeme spinkat. Oheň krásně hřeje, voda nedaleko, bublající potůček v údolí, luny skoro polovic a kromě potůčků tady bublají pánové, kteří se baví o bublajících stupních a budou bublat ještě víc, protože k večeri hamají čočku. Přeji všem krásné sny plné bublání

bubly bubly



8.8. Den třetí

Celou noc pršelo. V noci jsem kvůli dešti nemohl moc spát.

Když déšť polevil, uvařili jsme si Müsli. Bylo to dobré. Jelikož pršelo a trochu nám napršelo do přístřechu a tak jsme vymysleli, že k přístřechu uděláme z ponč apsidu (přístavek). Po vyzkoušení apsidy jsme si zabalili. Konečně jsme vyrazili, sice se znova lehce rozpršelo, sice lehce, ale na pončo to bylo. Byly jsme už déle na cestě a pod obzorem jsme viděli skupinu lidí. Vypadali jako cizinci, jako my. A opravdu byla to skupina lidí z Čech a dokonce některé lidi znal osobně Baskoš.

A tak jsme se dali do řeči, kdo kde co a jak. Jeden z jejich členů měl rozdrčený prst. Vypomohli jsme peroxidem a ňákými obvazy.

Pak následovalo fotografování a loučení. Ještě předtím, než jsme se rozešli, nám dali ochutnat sýr (brynza)

*máčka – rozuměj malbora

a řekli nám, kde koupili. Pokračovali jsme dál, až jsme došli i k salaši, ale v salaši bryzdu neměli. Vylezli jsme na hřeben a našli nádherné tábořiště u lesa, kde stýkali dva potoky. K večeři jsme měli rejži s čočkou a večer nám Baskoš předčítal Nevrlého.

Tak bylo Aleš

x Dodatek: Oběd byl výborný s výhledem a konečně sme našli salám na který jsme dosavať zapomněli.

9.8.2000 – Čtvrtý den výpravy

Dnes se nám konečně podařilo vstát v rozumnou dobu. A stálo to opravdu za to. Sice to byla asi prozatím nejstudenější noc, ale to ráno v údolí bylo opravdu překrásné. Pravda, sluníčku trvalo trochu déle než se k nám prodralo, a tak jsme se musely ohřívat u ohýnku, ale ten pohled na to nádherné údolíčko se salaší již dávno opuštěnou a potůček, který si to vesele bublal kolem našeho ležení – bylo to úžasné.

Vůdce šel okamžitě zkusit své štěstí v jízdě na koni, kteří se tady už pásli. Ale opět neuspěl. I když na druhou stranu to, že místní koníci nechtějí našeho vůdce svést může být i úspěch jak pro něj tak i pro celou výpravu.

I přes brzký budíček se vydáme na cestu až okolo půl jedenácté. Dosušovali jsme ještě ze včerejška pár drobností, například boty. Ale teď už to malebné údolíčko opravdu opouštíme a dáváme mu aspoň protentokrát sbohem. Abych nezapomněl – při našem odchodu údolím právě hnal nějaký místní stařík stádo krásných koní. Dokonce na nás i něco volal, ale nerozuměli jsme mu. Tam jsem si předsevzal, že do příštího roku, než sem znova pojedu, musím umět aspoň trošičku mluvit řečí tohoto kraje.

Dnes chceme určitě překročit horu *Surean*. Nálada je vynikající, akorát celou cestu nás pronásleduje takový velký černý cumulák. Ale ten nás nemůže odradit. Protože za každým kopečkem, který přejdem

se nám ukazuje nový a nový pohled na tyto úžasné hory, na překrásná údolí, která se vinou mezi pohořími. Na salaše opuštěné i obydlené vesele nám kynoucími Rumuny. Konečně jsme dosáhli naší první společné 2000 m vysoké hory. A to právě *Surean* 2061m. okamžitě se na nás kupí vrstvy triček, košil, svetrů či bund. Jojo dokonce vytáhlo i rukavičky! Dost tady fouká, ale za ten výhled to stojí. A taky za ten oběd. Náš obídek, i když nebyl bůhví jak dlouhý, přece jen trval déle než náš výhled. Za chvíli jsem si totiž připadal, že sedíme na ostrově obehnaném mraky a hustou mlhou. Když jsme již dojedli a i mlha zčásti zmizela, rozhodli jsme se přejít na samotný vrchol kopce, kde ještě před chvílí stáli nějakí rumunští turisté. Náš velitel zde chtěl provést skupinové foto přes samospoušť, ale museli jsme čekat na Aleška, který si uvědomil, když se chtěl zapřít o svoji víceúčelovou hůl, že ji nechal pod vrcholem. A tak jsme jenom zahlédli poskakující kletr, jak mizí kdesi pod námi. Po chvíli se ale vrátil s radostným úsměvem a s holí.

Tak konečně foto. Údce bohužel neposlouchá jeho stativ zn. **HORZA** (vlastní batoh) a tak to chvíli trvá, ale to nám nevadí, poněvadž během příprav k focení se chvílkama chová a tváří **Mr. Bean** a my jsme společnost, které smích není cizí. Konečně **CUAK**. Tak a teď šupem dolů do údolí. Tady mezi *Sureanem* a *Virful Lui Patru* jsme se rozhodli dneska spát. Údce se naučil naučil pár nejdůležitějších slovíček jako brynza a virgina a poté vyrazil s Móňou do blízké salaše pro vodu a tak. Po jejich návratu se z a tak vyklubalo 2 kg brynzy.

Mňam, byla vynikající. Móňa s Baskošem nám vylíčili, jak vlastně vypadá rumunská salaš uvnitř. Taky dneska kolem nás projelo takové staříčké auto plné Rumunů. Teď sedíme u ohně po skvělé, nad námi svítí měsíc a Móňa se chystá nám číst hru na Diamantové zdraví. Je to tady opravdu moc krásné. Chodíme si kudy chceme, jíme kdy chceme, nikam neženeme, hrozně se nám tady líbí.

A ještě něco. Dnes jsme udělali dvě důležitá rozhodnutí. Jaká? No tato. Místo na Retezat půjdeme na Parinǎ. Druhé největší pohoří Karpar – okolo 2500 m. A to druhé? Víme kam příští rok na dovolenou či prázdniny. Ano samozřejmě **Rumunsko**.

Šerpa

Den desátého srpna, jest pátým dnem putování

Ačkoli mně přísluší psát o dni dnešním, byl jsem požádán, abych se zde zmínil i o malé příhodě dne předchozího. Inu, to bylo tak. Předchozí večer jsme tábořili na louce bohaté na kravský trus, a tak není divu, že někoho napadlo vyzkoušet, jak kravinec hoří. A skutečně, hořel. A dobře. Někteří začli vyvíjet teorie, že příští den půjdou s taškou a cestou toto výtečné topivo budou shromažďovat.. Leč zůstalo pouze u slov, další den topíme opět dřevem. Ale celková zkušenost s tímto darem z kravských útrob ještě možná přijde vhod.

10.8.2000

U sedle mezi Sureanem a VirFul Lui Patru se v brzkém ránu převalovaly mraky, ale oba vrcholy bylo možné spatřit. U době našeho vstávání, někdy kolem 7.30 se zdolaný vrchol předchozího dne pozvolna ztrácel z dohledu, ale nejvyšší hora Sureanských hor - VirFul Lui Patru nás stále svým vrcholem vyčnívajícím z mraků lákala k výstupu. Během vaření snídaní jsem na protější svahu u salaše pozoroval pastýře ženoucí stádo ovcí, kte-ré přihnali až k nám. Při krátké konverzaci s pastýři se mi podařilo zjistit, kolik ovcí je ve stádu: Horou chodí 300 ovec. A nad nimi přeletují krkavci, jeden z neustále kráká, totiž krká nedaleko od nás. Konečně vyrážíme, asi jako včera. Čeká nás výstup po bočním hřebeni na horu VirFul TUSELUL vysokou 2013 m (naše druhá dvoutisícovka), která je nástupním můstkem na hlavní vrchol dnešního dne.

Kousek nad námi se pase stádečko koní, ale nenechají si nás moc přiblížit. S důstojnou ušlechtilostí mizí v mracích kdesi před námi. Můžna nachází podkovu pro štěstí a neváhá zatížit svůj ranec tímto krásným suvenýrem. Druhá dvoutisícovka je zdolána, nedalo nám to moc námahy, počasí je příjemné (stojí-li člověk dlouho na místě, až Fryšné) a batohy většiny z nás jsou dnes o něco lehčí - neneseme vodu. Stoupáme na VirFul, kousek nad námi bača pase ovce. Pár jich odběhlo od stáda, počkáme až je nažene zpátky a pak pokračujeme ve výstupu. Není až tak vyčerpávající, jak jsme zprvu čekali. Za nějakou chvíli stojíme všichni na vrcholu, navlíkáme na sebe další vrstvy a Jojo

za Dušanovi asistence přemlouvá svého Kyjeva k ochotě vyfotit nás všechny přes samospoušť. Následuje focení se samospouští č.2, ale tomu všemu předcházela vrcholová prémie. Nerad bych na ní zapomněl, protože byla moc dobrá a faktěž to byl od Aleše výborný nápad, vzít s sebou oříškovou chalvu. Pozvolna sestupujeme z vrcholu, mraky se trhají, otvírá se nám i výhled na přehradu Lacul Vodra, kterou jsme zprvu po-važovali za neznámou řeku. Ostrý sestup pěšinkami mezi jalovci, borůvkám a hlochyňí. Přesvědčení se, že z této strany má hora skutečně čtyři stupně. Nikdo z nás by ji v tuto chvíli nechtěl zdolávat z této méně pohodlné strany.

Pod vrcholem je salaš, v ní ženská a kolem prasátka s kroužky v rypci. Nedaleko pramen (isvor) a taky smrk, pod kterým si dáváme zasloužený oběd a bryzdu - v tuto chvíli jídlo nad jídla. Další putování pokračuje smrkovým lesem, prozatím netypickým prostředím naší cesty. Ale je to příjemná změna. Je tu dost borůvek a tak na chvíli vyhlášíme borůvkovou pauzu. Míjíme další skupinu salaší a přesvědčujeme se podle mapy o správnosti dalšího směru cesty. Po nějakém tom kilometru lesem přicházíme na louku, kde se na kraji u lesa tyčí dřevěná rozhlednička, která už má svá nejlepší léta taky za sebou. Uylézám aspoň na několik příček, natahuji krk jako žirafa a v dálce zčásti vidím, zčásti tuším pohoří Paring, další cíl naší cesty. Dušan pod kopcem objevuje skupinku salaší, scházíme všichni dolů, ale není to ono. Ze shora vše vypadalo lépe, vše je zarostlé šfovíkem a kopřivama a uvnitř staveb také není nejúťulněji. Uydáváme se s Dušanem, každý jiným směrem, obhlédnout okolí, hledáme vhodné místo k rozbití tábora. Když se opět scházíme, Dušan má nej-
příznivější zprávu, přesunujeme se o kousek dále na pěknou louku obklopenou smrkovým lesem, s nedalekým pramínkem a polorozpadlou salaší. Nic zde neruší klid pro pohodové táboření, zanedlouho zde stojí 2 stany a přístřešek. Hoří oheň a my si užíváme krásu dalšího malebného tábořiště kdesi uprostřed Karpat.

Baskoš



11.8. 2000 Nasycení se zážitky

Ráno nakouklo do našich stanů sluníčko a rovnou nám všem sdělilo, že zima nám všem rozhodně nebude.

I nasnídali jsme se, zbalili si, umyli se a pokochali se pohledem na koně, které ráno spatřil Baskoš ze svého přístřechu.

Šup bafohy na záda a vyrazilo se.

A náhle, koho to nevidí naše bystré oči. Proti nám šla polská rumunská expedice. (rozuměj: parta Poláků chodící po rumunském pohoří).

A šlapalo se dál. Trochu mírně z kopce.

A náhle, koho to nevidí naše bystré oči. Proti nám stála česká expedice.

A bylo to šťastné setkání. Nastala výměna zkušeností. Společná cesta. Obdarování jídlem, takže někteří z nás již mají na poslední snídani. Společný oběd. Rozloučení.

Naše expedice si tu druhou expedici opravdu oblíbila. I ta druhá expedice si tu naši oblíbila. To víte, my jsme je zbavili přebytečného jídla, které nám darovali. Baskoš získal kontakt na dva členy oné veselé grupy.

A opět cesta dolů.

A náhle bylo před námi stádo koní. Hnědí, bílí, černí, mnoho-barevní a vyplašení koně. Jen jeden z nich se nechal opravdu hladit.

Po nějaké době jsme se s koňmi rozloučili a opět vyrazili na cestu. Na cestu k Paringu.

Ten se před námi objevil ve své velkolepé kráse. Myslím si, že každý se na něj v tu chvíli tak trochu těšil.

Touha objevovat neznámé a nádherné nás však při-vedla ke kopci, jehož úhel stoupání/klesání byl někde mezi 80-89,9°.

Při tomto sešupu dolů jsme se nejen rozloučili se Sureanem, ale Jojo i se svým kolenem.

Přišli jsme k silnici, na které nás místní Rumuni, kteří uměli anglicky, zorientovali a poradili nám, kudy máme jít.

A tak jsme celí uondaní došli na počátek cesty vedoucí k Paringu. Postavili jsme stany (příčemž trochu poprchávalo).

A já, já jsme se odebral o kus dál, abych napsal těchto pár kusých vět...

Yuči 22

12.srpna ≈ 7.den pouti

Labutí den

U noci temné nám do snů probublával potok umělými vodopády. Ze snění nás vytrhl déšť bubnující na plachtu stanu. Brzy nás však zase ukolébá. Až prudké zaškrábání nás úplně vytrhlo ze spánku. Všichni již byli venku a pánové již vařili snídani. Dušan šel s kopretinou vzbudit Jojika. Jaké bylo jeho překvapení, když ji ve stanu nena-lezl. Tak ji šel hledat na maliny. Za chvíli se vrátili s plným ešusem nádherných sladoučkých červených malin. To mě inspirovalo a vyrazila jsme také. Yuči mezitím uvařil pudink, mňam kakaový. Sbalili jsme se celkem rychle, nabrali vodu a začali stoupat. Blaupunkt, neboli bluepoint nás vedl přímo vzhůru. Nemilosrdně. Očekávali jsme stoupaní celý den, ale na jednom místě jsme i klesali do krásné roklinky. Tam jsme se pořádně nažbrundali v očekávání parného dne a nedostatku vody na Paringu. A zase vzhůru, už jsme vylezli z lesa a stoupáme jako v Sureanu žlutou drsnou trávou. Před sebou však máme skalnaté vrcholky porostlé klečí. Ztrácí se nám značka a tak hledáme nejlepší cestu vzhůru. Míjíme jednu obydlenou salaš, ze které stoupá dým. O kousek výš je druhá, prázdná, tak jí jdeme prozkoumat. Otevřeli se dveře na petlici a nám se naskytl takovýto pohled. První místnost je větší s udusanou podlahou a lavicemi podél stěn. Nad nimi jsou police a všude samé háčky a věšáčky. Uprostřed ohniště na ohromném placáku, nad ním tři háky na vaření. Druhá místnůstka má dřevěnou podlahu a police. Ta se používá na výrobu brynzy (jak jsme viděli dřív). Stěnami trochu profukuje, všude láhve a jiné odpadky, ale celkem docela útulno. Dáváme tu pauzu a něco na posilnění, uvažuje se i o obědu. Baskoš jde na průzkum kudy dále klečí. Začíná pršet. S Jojíkem se shodujeme na tom, že je to mírný vytrvalý déšť, ze

kterého nic moc nebude. Omyl, chybička se vloudila. Prší víc a víc, už leje a nakonec padají kroupy. Aleš rozdělal oheň, Dušan vyřezává lžíci. My s Jojíkem si mažeme a vážeme pochroumané končetiny a Yuči hluboce hloubá. Přibíhá promočený náčelník. Vaříme čaj, sušíme, obědváme a padá rozhodnutí zde zůstat i když déšť polevuje. Pánové jdou na dřevo, Baskoš s Jojíkem zkusit štěstí dole v salaši a já zůstávám u rodinného krbu. Všichni se vrací s kořistí. Máme kilo neslané čerstvé brynzy a pytlík solí. Stavuje se tu bača ženoucí kolem stádo ovcí. Lehce s ním konverzujeme a nabízíme máčka. S úsměvem odmítá a kouří své. Dáváme dvě tři kola prší, abychom využili Alešovi karty. Potom, nebo snad už před tím, si pochutnáváme na brynze. Je výborná, ale některým se to hladové žaludky snaží vrátit. Ale vše jsme strávili. Pak nám Aleš vysvětluje další karetní hru kent a pouští se s Dušanem do vaření vynikající polévky typu CDD*. My si mezitím dáváme pár partiček kentu. Baskoš nakonec prohlašuje, že je příště bude hrát jen se svou dívkou. Přestalo pršet, dělá se krásný večer. Vycházíme ven ze sešeřelé salaše. Míří k nám postava celá ve žlutém. Vyklubal se z ní mladý Rumun s walkmanem pomáhající zde přes prázdniny. Všude kolem nás jsou ovce a tři krásní psi. Snažíme se komunikovat. Nejlépe to jde rumunsko anglicky. Povídá, že tu je medvěd, ovce si v noci hlídat. Pak na nás zase přišel hlad, a tak se pokračuje v dnešní celodenní „hostině“. Všichni jsme dost spací, ale Baskoš s Alešem ještě vyráží na borůvky do snídaně. My s Yučim se jdeme zubit a Dušan s Jojíkem to rovnou zalomili do spacáku. Tmí se, ohýnek praská a hřeje, ukládáme se na lavice. Yuči čte Hru na zelenou propast času, která se k tomuto dnu velice hodí. A já začínám psát deník. Nebo už končím?

Móňa

8. den karpatský (13. srpen)

Hory nám ukazují svou zamračenou pochmurnou a zlověstnou tvář. Ale ne hned, až po poledni. Ráno se probouzíme plni radosti a energie vstříc dalšímu dni. Slunce žhne a vypadá to na pořádně propečený den. Opouštíme útulnou salaš a vydáváme se na jakousi imaginární cestu, která se mě zdála být reálná a kterou náčelník víceméně schválil. Razíme tedy „po ní“ do lůna hor. To ještě netušíme co nás tam čeká. Krásné skalnaté hřebeny jsou hustě porostlé kleč. Došli jsme už tak vysoko, že nebylo úniku, nebylo jiné cesty. Kleč nás polapila jak ptáčky do klece a vyzvala k nemilosrdnému souboji. Což o to, první chvílky to byla celkem legrace. Po dalších chvílkách se však kleč počala měnit v beztvárovou zřůdu proplétající svých tisíc rukou mezi naše zubožená těla. Kromě této obludy, dalo se předpokládati, že každou chvíli co nevidět narazíme na medvěda - běda! A co se neděje teď?! Počkat počkat! Náčelník běhá po loučce, roztažená křídla (v tu chvíli se snad opravdu cítí být ptákem). Pak náhle klesá na kolena a objímá matku Zemi: „Ani nevíš, jak rád tě vidím! Nejen náčelník je uchvácen k zběsilému tanci. Yuči přímo líbá matičku - ano je to tak - kleč je za námi (Bůh s námi).

Před námi se otevřela další panoramata. Špičaté hřebítky s bělostnými kameny. Kameny vypadají důstojně jako mramor, ale dotkneš-li se jich, jsou drsné jako brousek na nože.

Na obloze se mezitím stáhla mračna v obrovité šedé, temné chuchvalce čehosi, co zvěstovalo blízkou bouři.

Uysápali jsme se na hřebítek hor a uzřeli dvě krásná ledovcová jezírka. Kdesi na obzoru se blýskalo. Nechtělo se nám opouštět vyšší, těžce dobyté, polohy, ale ty ↗! Nakonec se i Móňa smířila s faktem, že utáboříme u prvního jezírka. Rozbalil se tábor a začla tak trochu povaleč-ská nálada. Baskoš zkoumal mapu a odmítl mi ukázat, kde jsme. Nakonec z něj vylezlo, že ani on (Ó Velký) pořádně naši polohu na mapě nenalezl.

KUK! A u nás se objevili dvě dobré duše. A byli to hádejte kdo? Češi - moraváci. Usídlili se u nás, aby bylo veseleji. Přišli z druhé strany hřebene a prý to tam teď stálo za starou bačkoru. Jen utíkali

před hromy a blesky. Bláznovství jít teď výš a výš a výš. Jistá skupinka lidí se tam ale vydala, kolem prošlo stádo ovcí a bača, který se je nejspíš snažil přemluvit, aby počkali na příznivější časy (asi), nebo se je jen snažil navést na dobrou cestu? Štěstí s nimi. Naše expedice (krom Dušana, který si PRÝ četl ve stanu) vyrazila na poznávací výletík po okolí k dalším jezírkům. Cesta byla příjemná, jezírka krásná a spousta příjemných horských bystřinek. Ale ouvej! Lidská prasátka nechala v okolí jezer spoustu ohavných stop po svém vejetu v horách. Odpadky plechové, skleněné a umělohmotné. Smutný pohled. K poslednímu cíli naší výpravy jsme došli za vydatného deště. Cesta zpět bude zajímavá. Hromy blesky, blesky hromy, světlo a tma. Přes mokré balvany valíme se pomalu a rychle k svým stanovým úkrytům, krčíme se celí promočení pod klečí, než přejdou ty nejhorší práskanice. Móňa je z nás nejsušší - mokrá je jen na vystouplých místech (jaké nechť už si domyslí každý sám). UF! Už jsme doma. Dušánek září radostí, že nás všechny vidí živé a zdravé. Na mě čeká ručníkový fén. Naši kamarádi se za největší bouřky byli dobrovolně projít, protože s blesky neměli dobré zkušenosti. Před vycházkou jsme prozřetelně nasbírali dříví a schovali ho do stanů, takže večere byla u ohýnku. To už mraky vzaly dráhu někam dál a objevil se krásný žluťoučký měsíc nad horou a obloha se posela hvězdami. Jalovcové dřevo krásně vonělo a časem na nás přišel sladký spánek.

Dobrou noc

Jojík



SLUNKO@mail.muni.cz

PGREGOR@post.cz

PETR a KLÁRA



9. den

Jsme s Baskošem brzy vstaly abychom usušili věci na sluníčku ze včerejšího deště. Po snídani, která byla jako vždy vynikající (krusli). Mezitím se balilo, sušilo atd. Po rozloučení s brněnskými přáteli jsme se chtěli vydat i my. Ale vždycky se najde nějaké ale. Těsně před odchodem k nám přišli dva bačové a dali se s náma do řeči a tak nakonec nás jeden z bačů doprovodil na hřeben na značku. Odměnili jsme ho máčkama.

Baskoš s ním měl krátkou konverzaci o tom odkud kam idem, co je kde za horu. Potom jsme se chtěli samozřejmě vyfotografovat na samospoušť s bačou. Baskošovi se focení povedlo, ale Jojíkovi Kyjev upadl. A tak jsme se samozřejmě zasmáli. Rozloučili jsme se s bačou a pokračovali jsme dál. Celé okolí bylo nádherné, přes hory, na kterých byly sutě, potůčky a kopce v dály. Po chvíli chůze jsme zaslechli hřmění, rychle slézáme do údolí a stavíme stany. Po tom obědváme a hrajeme kenta. Poté jdeme na dříví. Kupodivu v kleči je dřeva dost. Schází se nám velká hromada dřeva. Děláme kamenné sedačky a jdeme se podívat na jezírko, ale cestou mne unesl nádherný vodopád. Uracíme se a děláme večeři. Po večeři vaříme čaje a kecáme.

Tak bylo, Aleš



15.8.2000

10. den v Rumunských Karpatech

Již včera večer jsme se všichni dohodli, že vstaneme v šest ráno a co nejdříve vyrazíme. Slíbil jsem, že natáhnu budíka. Jaké ale bylo mé překvapení, když nás místo mých hodinek vzbudilo vzteklé štěkání psů v okolí našeho tábora. Ale chvílemi i mezi našimi stany. Nikdo z nás asi nezištil, jestli ta zloba psů patřila nám či ursovi. Každopádně já osobně jsem asi dvě hodiny v noci probděl a nebylo to moc příjemné. Ale ani v duchu mně nenapadlo, že o pár hodin později a o pár kilo-

metrů dál to bude mít pokračování. Ale hezky popořádku.

Ráno když jsem budil tábor tak se třem členům naší výpravy moc vstávat nechtělo. Bylo to opravdu náročné je dostat ze svých pelíšků, ale podařilo se. Bylo to krásné ráno. Skály vedle nás celé zářily krásnou růžovou barvou a všichni žili v očekávání kdy se přes ně přehoupne sluníčko, aby nás zahřálo. Toho jsme se dočkaly až na hřebeni. Dneska jsme totiž opravdu vyrazili velice brzo. Pochodovali jsme po hřebínku až na horu Mohuru, kde jsme daly dnešní vrcholovku a pak se rozhodovaly jestli se vydat do hor, které mají zcela nekarpatský charakter velebné rozmáchlé opuštěnosti či do již známých hor, která mají charakter od kterého každý z nás ví, co očekávat. Poté jsme se zvedli a vydali jsme se směrem k hřebenu, který by nás odvedl až na našeho drobečka Mindru. Tam ale ještě dneska nechceme. Přichází patnáctá hodina odpolední a zcela podle očekávání i bouře. Rozhodli jsme se, že z příštího vrcholu se koukneme, kde dnes naše hlavy složit. A právě tam jsem si řekl, že být vždy vpředu pár metrů před ostatními nemusí být to pravé. Jojíček na mě volal, že vedle těch ovcí jsou pejsánkové, ale bohužel netušil jsem, že je jich šest a pěkně nabroušených. Než jsem si uvědomil, bylo jich kolem mně všech šest a vypadaly, že od svého narození ještě nejedli. Bačové si asi trochu zdřímli, poněvadž jejich reakce byla přece jen trošku pomalejší. Natolik pomalá, že zrovna ten nejhezčí pejsánek se mi trošku podepsal svými zuby těsně pod kolena. Trochu krve, hrozně moc peroxidu, ale nakonec to bylo celkem fajn. Bača s brejličkami nám dokonce tvrdil, že jsou očkovaný. A ještě jedna důležitá informace z něj vzešla. U noci jim medvěd udělal HAM a odnesl si jednu ovci. Když jsme se z bačou rozloučili, tak za docela hezkého doprovodu hromu jsme se utábořili kousek pod kopcem, a vařili jsme na vařičích - ostatní a my s Jojíkem na postýlce. To mně ostatně uchvátilo. Je to úžasná věc.

Nakonec nepršelo. Rozhodly jsme se, že zítra ráno Yuči s Móňou prozkoumají počasí již okolo třetí hodiny a podle toho jak bude by jsme se vydaly snídat na Mindru. A když by počasí nebylo super, tak vstanem jako dneska a vzhůru za bouří na Mindru. Ale teď již dobrou noc, aby jsme opravdu vstaly.

Tak Dobrou Šerpa

Dušan

11. den v horách.

Když jsem se probudil, nad protějším hřebenem svítil měsíc jak velký kulatý lívanec a svit hvězd pomalu, ale jistě slábnul.

Bylo na čase vzbudit ostatní. Čekal nás dnes výstup na nejvyšší horu tohoto krásného pohoří na, Paring Mare alias Mindru, vysokou 2519m. Na vaříčích se vaří snídaně a tábor se postupně přeskupuje do našich ranců. Sluníčko se pozvolna vyhupuje nad hřeben a my nedočkavě čekáme, až nás a hlavně naše přístřeší zalije svými paprsky a zbaví je zbylé vlhkosti. Přesně v 9.00 vyrážíme, je nejvyšší čas. Stoupáme na hřeben a necháváme za sebou opuštěné tábořiště i zdolané vrcholky z předešlých dnů. Již pro nás nejsou jen neznámými názvy v mapě, ale ke každému se vážou pocity a prožitky z tohoto krásného pohoří. Coasta Lui Rus, to je tábořiště pod touto horou, podobné obrovskému kamennému amfiteátru, kde jsme prožili odpolední bouřku. Setea Mare - jedna z dalších dvoutisícovek, po jejímž zdolání jsme se hned museli uchýlit do ledovcového údolí, protože náhle začala bouřka. A mohutný Mohoru, ten ční až úplně vzadu, hora, za níž už začínají zcela jiné hory. Mnohem více se ale naše mysl zaobírá tou horou, jež ční před náma. Tou nejvyšší. Na obloze se objevují první mráčky a my se v duchu modlíme, aby dnešní bouřka nepřišla příliš brzo, aby-chom v klidu mohli dosáhnout vytouženého vrcholu a vychutnat si jeho krásu. Stoupáme, cesta vede převážně po levém, méně strmém úbočí. Potkáváme v protisměru jdoucí výpravu Čechů, prohodíme pár slov a jdeme dál, vrchol čeká. Pomalu se k němu blíží clona mraků, zatímco na pravo v ledovcovém údolí se ještě třpytí jezírka zalitá slunečními paprsky. A náhle pod vrcholem pozorujeme něco úžasného. Mraky se o hřeben s nejvyšší horou náhle srážejí a zůstávají na místě. Pohled do dvou světů, světa zalitého mraky a zalitého sluncem. Již nelze déle čekat, stoupáme na vrchol. Cestička se klikatí mezi kameny, na nich posedávají lindušky a **bělořit** a střídavě svým letem křížují naši cestu. Ještě kousek, už je vidět vrcholový kámen, posledních pár metrů a stojíme na vrcholu. Pot z nás teče proudem, Yuči dodává, že snad cestou potil i krev, ale za chvíli nás tu stojí všech

šest s tichým úsměvem ve tvářích. Chvillemi probleskuje i sluníčko a dovoluje nám nahlédnout do hlubokého údolí pod vrcholem. Je čas na vrcholovou prémii - čokoládu a také vrcholové foto. To však ještě netušíme, že nás Hora obdaruje ještě jedním nezapomenutelným pohledem. Nad vrcholem se objeví silueta vzácného dravce - skalního orla. Majestátně krouží nad vrcholem a stoupavými proudy se nechá unášet výš a výš, než nám náhle zmizí v mracích, opouštíme vrchol, míří sem z profějššího směru výprava rumunských turistů. Vyklízíme jim pole, chceme si uchovat vzpomínku na vrchol v jeho nebetyčné opuštěnosti. Jdeme po hřebeni na západ, na levo svažující se travnaté louky, na pravo strmé skalnaté srázy a pod nimi údolí plné kamenité sutě s ledovcovými jezery. Ale čím jsme dále, tím i přibývá lidí. Pomalu se ztrácí opuštěnost východního Paringu, lanovka vedoucí na jeho západní hřeben sem za hezkého počasí chrlí více i méně sváteční výletníky, s kterými se člověk na hřebeni chtě nechtě musí setkat, není jiné cesty. Za horou Cirsa již vidíme i horní stanici lanovky, my s i uvědomujeme, že cesta pohořím Paringu se chýlí ke konci. Původně jsme chtěli v těchto horách zůstat o den déle, ale po nějaké chvíli se všichni shodujeme, že putování skončíme o den dříve. Chceme si uchovat vzpomínku na hory v jejich opuštěnosti a ne za každou cenu zůstat o den déle ve frekventované části hřebene. Navíc, nad pohořím Surean a Lotru visí bouře směřující k Paringu, ani dnešní den nebude v tomto směru výjimkou. Scházíme pomalu z hřebene. Poslední pohledy z hřebene do údolí, poslední kleč, pěnišníky a zatím neznámé horské květiny. Poslední lindušky. Ten večer jsme naposledy tábořili ve svahu poblíže lanovky. Oheň byl z bukového dřeva a louka poseta kravským trusem. Byl to hezký večer, jen noční světla blízkého Petrošani nás nezadržitelně upozorňovala na blízký konec našeho putování.

Baskoš



17.8. 2000

Jsmo na Balkáně

Poslední ráno v horách. I když, abych byl přesný, spíše pod horama.

Naposledy jsme balili stany a jeden přístřech.

Nasnídali jsme se, zabalili si věci a vyrazili. Náš směr zněl jasně: nádraží v Petrošány.

A tak jsme opět počali klesat ve směru lanovky. A bylo to zajímavé klesání, jež ničilo naše nohy. Uyhýbali jsme se autům a kravám a potkávali okolo sebe velice „zajímavou“ místní architekturu domorodých zbohatlíků.

Pod lanovkou jsme dlouho nečekali. Přijelo tam au-to, o kterém by nikdo neřekl, že se jedná o autobus (v jakékoli podobě), jeho řidič na nás mávnul a pak nás za-vezl do Petrošány k nádraží.

Uýměna peněz. Koupení lístků. Nákup jídla. Shá-nění mapy. Koupení melouna. Čekání na vlak.

Vlak přijíždí. Nasedáme a umíráme vedrem. Kupé je rozkládací. Okno nejde otevřít. Batohy nelze dát všechny nahoru. Přichází průvodčí. Nerozumíme mu, ale jedno jsme pochopili velice jasně. Nasedli jsme na špatný vlak. Nejedli jsme do Simerie, ale do Lupeni.

Mrtvolná to projížďka okolo téměř se rozpadajících baráků postavených na smetišti. Naštěstí nemusíme z vlaku vystupovat. Za Lupeni to otáčí a vrací se do Pet-rošány. Tam máme hned přípoj do Simerie.

Rumuni jezdí s otevřenýma dvěřma. Nastupují a vystupují z obou stran. Modlíme se, kdy už tam budem. Chce se nám na záchod, ale při pohledu na něj si vše normální jedinec, který nemá nic akutního, rozmyslí.

U Simerii zjišťujeme, že cesta domů bude možná „i trochu komplikovaná. Potkali jsme Čechy (dva) vracející se též domů. Jen jinou cestou. Jedeme s nimi do Devy rychlíkem .

Naštěstí se jedná jen o jednu stanici, jelikož ti, kteří platí vlaky, nemají příplatek za rychlík.

Štíplístek naštěstí nepřišel.

U Devě jsme byli něco mezi 18.00 a 19.00 (přiznám se, že nevím, kdy to přesně bylo). A hle, jaké překvapení jsme to potkali. Další vlak odjíždí něco okolo jedenácté hodiny večerní.

A tak jsme si sedli na trávník, kousek od nádraží. Snědli meloun a odešli okupovat (po částech) záchod zdejšího Mc'Donalds. Ti, kteří jedí meloun jsou nuceni poslouchat monolog nějakého Rumuna. Je neoblomný a neustále na nás mluví. Meloun dojeden. Nastoupila večeře.

Po večeři jsme si u Mekáče dali zmrzlinu a na „verandě této firmy se hrál marijáš. Ten nás u melouna naučil Ali. Hráli jsme kostky.

Přijel vlak. Nasedli jsme do něj. Je plný lidí. Jede-me z Devy do Békeščaby - v narvaném rychlíku.

Naštěstí v Aradu se vlak vyprázdnil.

Obsadili jsme kupé. Sundali boty a rychle otevřeli okno. Přišel štíplístek. Otevřel dveře. „Něco ho omráčilo. Zasmál se. Zařehťal se a rychlostí blesku zavřel dveře.

Jsme v Békeščabe v Maďarsku. Před nádražím do-spáváme na lavíčkách. Okolo páté hodiny ranní přijíždí k nádraží jeden autobus za druhým. Každý z nich je plný lidí...

Odjíždíme vlakem do Budapeště. Na nádraží Kéleti.

Přijeli jsme. Rozloučili se. Baskoš s Alim odjeli do Prahy a zbytek se šel pokochat nádherami města...

Yuči 22



PŘÍLOHA A - dosáhnuté dvoutisícoky

Surean

- 1. Surian - 2.061 m**
- 2. Virful Angelul - 2.013 m**
- 3. Virful Lui Patru - 2.133 m**

Paring

- | | | |
|------------------------------------|---|-----------------|
| 1. Coasta Lui Rus - 2.301 m | • | |
| 2. Setera Mica - 2.278 m | • | |
| 3. Setea Mare - 2.365 m | • | východní hřeben |
| 4. Mohoru - 2.337 m | • | |
| 5. Paringul Mare - 2519 m | • | západní hřeben |

PŘÍLOHA B - jízdenky

No. 0286911 Přícestí/Verkehr/Gültigkeit		Zvláštní záznamy Indications spéciales Besondere Angaben		Praha hl. n. 5707624 19:25:06 02.08.2000 Ausgabestempel	
Způsob placení Mode de paiement		541060747766 258329			
Rezervoval jsem pro Vás/Nous vous avons réservé/Wir haben für Sie reserviert					
6 MÍST/PLATZE PRAHA HLAVNI NADRAZI --> BRATISLAVA HLAVNA STANICA					
Odjezd/Départ/Abfahrt		04.08.2000 23:17		375	
Oddíl/Compartment/Abteil SEITENGANG NICHTRAUCH.		TR CL		Cesta míst/Numéros des places/Platznummern MITTE MITTE GANG STĚD STĚD CHODBA 2 373 53 54 57 58 51 52	
Služba Retour Ennahl		- % - % - % - %		Ověřeno Míst Grund	
				KČ****120	

místenka

CIV No. 0414998 Přícestí/Verkehr/Gültigkeit 04.08.2000 05.08.2000 Způsob placení Mode de paiement		Zvláštní záznamy Indications spéciales Besondere Angaben		Praha hl. n. 5707622 04.08.2000 Ausgabestempel	
350831					
z/od/von PRAHA		TR CL		z/od/von *****	
do/à/mach *****		1		do/à/mach *****	
do/à/mach KOMARNO		2		do/à/mach *****	
přes/via CT/HS*Brno*KLUTY*ST. HR.*Blava*Galanta/D. Streda*****					
Služba Retour Ennahl		- % - % - % - %		Ověřeno Míst Grund	
				KČ****317	

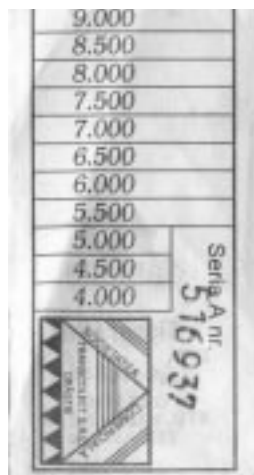
jízdenka z Prahy do Komárna



do metra v Budapešti



z Komárom do Békeščaby



**autobusový lístek
v Rumunsku**

PŘÍLOHA C - foto



na začátku - Praha hl. nádraží



v Budapešti



Orastie náměstí u autobusové zastávky.
Na náměstí byl krásný kostel, vyjící pes a
autobusové překvapení.



sanitka předělaná na autobus



opouštíme Costesti...



Rumun - opíjející náčelníka,
Rumunka - malinová babička
v Dácké pevnosti



první hory...



k ránu trochu sprchlo



setkání s českými přáteli



hora, na níž jsem se ráno
dívali z úplně jiné strany



tady brinzu neměli



vrchol dobyt



Sureanské Mongolsko



a šlo se...



**zastávka na oběd pod Uirful
Lui Patre**



prasátka očarovala každého

**koně pláni, jež jsme
potkali společně s jed-
nou českou výpravou,
která nás obdarovala
jídlem**



**v popředí konec Sureanu,
v pozadí začátek Paringu**



mírné klesání



salaš - naše záchrana



všudepřítomné ovce



**pohled "před
vkročením do
kosodřeviny**



**poslední posilňování před
vstupem do kosodřeviny**



náčelník staví přístřešek



koníčkové



mrak, jež nepřekonal Mindru



bača a jeho kouzelný pes



poslední ráno v horách